Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10. двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціѣ „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 208. | Нинѣ: гр. к. Софіѣ м. рим. к. Мих. Ар. | Завтра: Евменія п. Єронима | Четверъ 29 (17) вересня 1892. | Входъ сонця 5 г. 57 м.; заходъ 6 г. 43 м. Баром. 767 терм. + 24·8° + 11·3°. | Рокъ II.

Соймъ краєвый.

Въ доповненю до справозданя изъ 6 засѣданя подаємо ще отсѝ важнѣйшѝ справы:

Дальше промавлявъ ґр. Стан. Бадені и такожъ вôдповѣдавъ посламъ рускимъ. П. Антоневичъ своими блѣдыми закидами (якъ переказы почтовѝ, пантеликъ и т. п.) давъ доказъ, що справдешныхъ закидôвъ не маѥ. П. Антоневичъ думаѥ, що передъ двома лѣтатами вôдносины межи Русинами а Поляками були лѣпшѝ. Се — розумѣє ся — залежить вôдъ того, якъ хто дивить ся на сю справу. Нинѣ мають Русины цѣлый рядъ своихъ школъ, а се мабуть п. Антоневичеви немило. П. Ант. образивъ ся промовою кн. Маршалка, де згадано про вѣрнôсть для церкви и державы. Чому вôнъ образивъ ся? Чи случайно.. (*Смѣхъ въ палатѣ*). Виджу, що выс. палата мене зрозумѣла, хоть я и не докôнчивъ думки. Колибъ п. Ант. бажавъ выхованя на почаѣвскôй релиґіи — то мы єму за се дякуємо. Такій консерватизмъ и таку релиґійвôсть мы будемо все поборювати. П. А. закинувъ кр. Радѣ школьнôй, що она хоче выховувати молодѣжь въ дусѣ руско-народнôмъ. И смѣшно и досадно слухати такого закиду. Ту одно єсть правило: Чого не бажаѥ п. А. и єго партія для руского народу, то се певно добре для народу и краю. П. А. сподѣваѥ ся, що при слѣдуючихъ выборахъ упаде. Я буду по змозѣ старати ся, щобъ єго надѣя сповнила ся (*послы смѣють ся*). — П. Король ствердивъ самъ поправу, що до школьництва; а Русинамъ о то найбôльше розходило ся — и справедливо, бо школа и просвѣта веде до правъ политичныхъ. — П. Романчукъ мабуть зъ давнои привычки, стояти въ опозиціи, не хоче признати ся, що єсть вдоволеный и мовить о тôмъ, чого ще бажаѥ. Мы не вѣримо въ єго невдоволенє, бо мы богато зробили, и єго слова можуть лишь єму пошкодити, бо въ краю готовѝ думати, що вôнъ справдѣ невдоволеный зъ дотеперѣшныхъ здобуткôвъ. Доки Русины будуть стояти на зазначенôмъ становиску, доти спôльно можемо працювати для добра цѣлого краю. — Причиною еміґраціѣ була справдѣ нужда и тому мы повиннѝ зарадити. Просвѣта и дѣдичѣ можуть въ тôмъ богато помогти.

Пос. Романчукъ забравъ голосъ до фактичного спростованя. Пос. Дѣдушицкій сказавъ, мовь бы я говоривъ, що не можна осягнути modus vivendi мѣжь Поляками а Русинами. Того я не сказавъ, а сказавъ лише, що не виджу фактôвъ, котрѝ бы вели до сего modus vivendi. Рôвно-жь хибно порозумѣвъ п. комісарь правительственный мôй высказъ о еміґраціи, бо я не вказавъ нѣ однымъ словомъ на якѝ небудь причины або наслѣдки политичнѝ, лишь выключно на економічнѝ. Высказъ справоздавця, мовь бы я не узнававъ користей осягненыхъ Русинами, такожъ неправдивый, бо я се признаю, лишь заразомъ заявляю, що Русины не можуть бути вдоволенѝ зъ дотеперѣшного поведеня правительства.

Вечѣрне засѣданє зъ дня 24. вересня 1892.

На внесенє пос. Кулачковского ухвалено петицію погорѣлцѣвъ Николаєва передати комісіи буджетовôй до справозданя безъ друку, а на внесенє пос. Рожанковского ухвалено такъ само що до петиціѣ погорѣлцѣвъ зъ Цѣшокъ въ повѣтѣ золочѣвскôмъ.

При специяльнôй дебатѣ ухвалено: Кошты репрезентаціѣ краю — 108.446 зр.; кошты заряду — 264.504 зр.; кошты лѣченя убогихъ въ шпиталяхъ краєвыхъ, заграничныхъ и войсковыхъ — 850.000 зр.; кошты щѣпленя — 66.000 зр.; выдатки санітарнѝ — 8.000 зр.; запомоги для заведень добродѣйныхъ — 17.776 зр.

При позиціи 4.500 зр. для интернату оо. Змартвихвстанцѣвъ, заявивъ пос. Король, що всѣ рускѝ послы будуть голосувати противъ тои позиціѣ. Пос. о. Ковальскій запротестувавъ противъ того и сказавъ, що вôнъ буде за нею голосувати. — При позиціи: „субвенція для польского театру 24.200 зр.“, промавлявъ пос. Крамарчикъ и згадавъ про компромітацію штуки польскои у Вѣдни и зажадавъ, щобы здержати субвенцію, доки ажь дирекція не направить ту ганьбу. Дальше ставивъ вôнъ внесенє, щобы дѣтемъ низше 15 лѣтъ заборонено ходити до театру. — Дальше ухвалено: на удержанє памятникôвъ историчныхъ 15.400 зр.; на кватирунокъ жандармеріѣ 179.381 зр; на дороги 962.201 выдаткôвъ, а 231.669 зр. доходôвъ; на головный шпиталь у Львовѣ 333.603 выдаткôвъ, а 202.434 зр. доходôвъ; на заведенє въ Кульпарковѣ 204.167 зр. выдаткôвъ, а 186.480 зр. доходôвъ; на шупасництво 26.500 зр. выдаткôвъ, а 7.500 зр. доходôвъ; на будовы воднѝ и меліораціи 280.452 зр; на проценты вôдъ позычокъ и раты 702.155 зр.; на цѣли рôльництва и гôрництва 404.376 зр.; на пôднесенє ремѣселъ и промыслу краєвого 169.433 зр.; на рôзнѝ выдатки 687.363 зр. Доходы власнѝ ухвалено въ сумѣ 940.437 зр.

Запомоги ухваленѝ Соймомъ:

При буджетѣ краєвôмъ ухваливъ Соймъ помѣжь иншими отсѝ важнѣйшѝ запомоги: Шпиталѣ сестеръ милосердя въ Червоногородѣ, Роздолѣ и Бурштинѣ 900 зр.; такій же шпиталь въ Новосѣлкахъ 300 зр.; закладъ

2

Шовкôвницѣ й рыбы.

Гумореска — В. Струпежницкого.

(Дальше.)

Маруся вчила ся у вуйка грати на фортепіянѣ, бо того вымагаѥ мода; вчила ся кôлькохъ языкôвъ, бо вуйко своє знанє хотѣвъ передати въ спадщинѣ кому небудь изъ своєѣ родины; вчила ся елеґантскихъ поведѣнокъ, бо ихъ потрѣбуѥ чоловѣкъ — по вуйковôй думцѣ — супротивъ чужихъ людей и ворогôвъ; она вчила ся й рысувати, бо се всякому придасть ся. Одної тôльки штуки не могъ вуйко Марусю самъ навчити — штуки кухарскои. Того вчила єѣ стара вуйкова господиня, що була колись кухаркою у одного зъ ческихъ епископôвъ и знала зъ практики, що найлѣпше годить ся для паньскихъ жолудкôвъ, духовныхъ и свѣтскихъ. Маруся помагаѥ щиро вуйкови годувати шовкôвницѣ. Вуйко ѣздячи свѣтами, змѣркувавъ, якои ваги може бути для Чехъ годованє шовкôвницъ, и длятого годуѥ ихъ вже вôдъ многихъ лѣтъ та бере що року за шовкъ якихъ пять до шѣсть тысячѣвъ золотыхъ.

Гойдаючись на крѣслѣ, почавъ я розмову:

— Вуйку, я прибувъ сюды лѣчити ся на нервы.

— На нервы?

— Таке то таке, они такъ попустили, якъ тѝ струны на мокрôй арфѣ, вже й по музыцѣ.

— Не залицяй ся богато до дѣвчатъ, не розумуй, якъ той нѣмецкій фільософъ, та не забивай собѣ головы высокими рахунками, а арфа знову якось настроить ся.

— Отъ коли позволите, то буду ловити рыбу тамъ въ долинѣ на рѣцѣ, понизше цегольнѣ.

Вуйко на то й слова не каже, лишь смѣє ся та смѣє ся на цѣле горло. Чого? То я мавъ заразъ довѣдати ся.

Сѣножатами мого вуйка веє ся рѣка, котра мѣсцями творить глубокѝ плеса. Пôдмуленѝ береги заросли вôльшиною та густыми вербами. Въ тыхъ плесахъ выводять ся и коропы и щупаки пôдуства, ковблѣ и плотицѣ, але ловити тутъ рыбу дуже трудно, разъ длятого, що тутъ дуже глубоко, а вôдтакъ и тому, що тутъ на сподѣ богато великого камѣня та корѣня вôдъ деревъ, годѣ невôдъ запустити. На вудку рыба не бере ся. Вуйко радивъ ся вже найдосвѣднѣйшихъ рыбакôвъ зъ цѣлои околицѣ, але все на дармо — що найбôльше, то удало ся денеде зловити якого коропа. Кôлько разôвъ я пріѣхавъ до вуйка въ гостину, то все сиджу бувало цѣлыми годинами зъ вудкою надъ рѣкою, а коли вôдтакъ верну впорожнѣ до дому, то нѣчо — лишь посмѣшкують ся зъ мене.

Отъ и тому то вуйко смѣявъ ся.

— Не смѣйте ся вуйку, не смѣйте, знайшли ся люде, що вже й на рыбу придумали способы и то дуже быстроумнѝ. Отъ вамъ ажь чотири книжочки, що учать, якъ ловити рыбу. Сказавши то, выймаю изъ торбы дѣрою, котру Вульканъ зробивъ, тѝ книжочки та коробки зô штучными мушками, черваками, комарями, одноденницями, коромеслицями и другими комахами.

— Спробуй-же ту велику мудрôсть своихъ книжокъ на нашôй рѣцѣ — каже вуйко та смѣє ся знову.

Коли мы такъ говоримо, входить вуйкова ґаздиня, жѣнка худощава, котрои лице такъ и заразъ каже тому, хто на него подивить ся, що єго краса лягла Богъ знаѥ вже коли въ гробѣ.

Миръ єѣ тлѣннымъ останкамъ.

Господиня скрывила ся, якъ колибъ зъѣла квасницю; она мене зъ давенъ давна й на очи не може, а то ось чому: разъ длятого, що нетерпить тыхъ „праскихъ франтôвъ“, а я догадую ся зъ того, що оденъ зъ нихъ мусѣвъ ѣй колись за молоду щось немилого вдѣяти; вôдтакъ длятого, що я одного разу вже давно тому, коли стали мы по вечери на жарты зъ картъ ворожити, вывороживъ ѣй, що

сиротъ им. Земяньского въ Перемышли 500 зр.; на лѣчничу кольонію римановску 300 зр.; на львôвскû лѣчницѣ 1000 зр. Выдатки на цѣли образованя и просвѣты: Закладъ глухонѣмыхъ 13.300 зр., львôвскій „Соколъ“ 1000 зр., краковскій „Соколъ“ 500 зр., а на провінціи „Соколы“ 500 зр., оо. Змартвихстанцѣ на интернатъ 4.500 зр.; часопись „Учитель“ 500 зр.; для молодежи на высшу науку и штуку 3000 зр.; товариство Macierz polska на народне выдавництво 5000 зр.; тов. „Просвѣта“ 1500 зр.; Олекс. Барвѣньскій на свою историчну бібліотеку 500 зр., о. Джулиньскій зъ Лапшина на „Посланника“ и книжочки рускû 400 зр., часопись „Дзвôнокъ“ 100 зр., тов. „Боянъ“ у Львовѣ 200 зр. — Крôмъ того богато инших польскихъ товариствъ. На рôльництво и гôрництво: Тов. рôльниче у Львовѣ 3000 зр., тов. татраньске 400 зр., на стипендіѣ для абітурієнтôвъ школъ рôльничихъ въ Дублянахъ и Черниховѣ, котрû вчать ся на учителѣвъ, 1600 зр; на стипендіѣ для учениковъ лѣсовои школы у Львовѣ 3700 зр.; для гôрниковъ 3000 зр.; для „Kółek rolniczych“ 5000 зр.; на фондъ позычковый „Kółek rolniczych“ 5000 зр.; на пôднесене управы тютюну въ Галичинѣ 2000 зр.— Для вдôвъ и сиротъ по уніятскихъ священикахъ холмскихъ 1500 зр.; на обезпеку будовы зелѣзниць льок. зъ Тернополя до Залѣщикъ, Скалы и Иваня пустого 500.000 зр.; запомога на будову зелѣзницѣ вôдъ стаціи Палагичѣ до Товмача 2000 зр.; союзови огневыхъ сторожей 2000 зр.; погорѣльцямъ въ Наваріи 200 зр., Туровцѣ 300 зр., Пристани 200 зр., Кощеєвѣ 200 зр; — Юліи Шашкевичевôй, вдовѣ по бл. Маркіянѣ, 100 зр.

Рускій клюбъ соймовый.

Звѣстно вже загально, що декотрû послы соймовû, хочь ихъ выбравъ рускій народъ и они нѣбы то ще признають ся до Русиновъ, то все таки кажуть, що рускій народъ не потребує, ба навѣть не має права розвивати ся окремо и самостôйно, плекати свою рôдну мову и розвивати свою окрему літературу, науку и штуку, взагалѣ то все, що означає окремѣшность и самостôйность народу. То було причиною, що коли посолъ Романчукъ свого часу зазначивъ въ Соймѣ окремѣшность и самостôйность руского народу, значить ся, що Русины хотять самû для себе працювати, абы имъ було добре, то тогдѣшный рускій клюбъ соймовый розбивъ ся — знайшли ся такû послы, котрû тому спротивили ся. Але все таки они не мали на тôлько вôдваги, щобы отверто выступити зъ клюбу та сказати смѣло, чого они хотять и куды идуть. Они лишь вôдтягали ся вôдъ клюбу и выходило на таке, що на око нѣбы то бувъ рускій клюбъ соймовый а на дѣлѣ его не було. Ажь теперь въ дняхъ 25 и 26 с. м. зôйшли ся рускû послы на довѣрочну нараду и по довгихъ дискусіяхъ узнано, що давный рускій клюбъ не може дальше истнувати, бо суть такû послы, котрû не хотять признати самостôйность руского народу; не зговджено ся такожь на то, щобы давный клюбъ хочь бы лишь про людске око истнувавъ.

Коли отже давный клюбъ розвязавъ ся, то послы: Романчукъ, Сѣчиньскій, Савчакъ, Телишевскій и Гурикъ (на зборахъ тыхъ не було пословъ: о. Мандичевского, о. Сѣрка и п. Охримовича) заявили, що завязують новый клюбъ рускій. Клюбъ сей зôбравъ ся дня 27 с. м. знову на нараду и ухваливъ свою проґраму. До клюбу приступили вôдтакъ ще послы: Охримовичь и дръ Окуневскій. Клюбъ уконституовавъ ся въ той способъ, що выбравъ пос. Романчука предсѣдателемъ, пос. Сѣчиньского его заступникомъ, а пос. Телишевского секретаремъ. Комунікатъ руского клюбу изъ сего засѣданя каже такъ:

Присутнû: Романчукъ, Сѣчиньскій, дръ Савчакъ. Охримовичь, Телишевскій, дръ Окуневскій, Гурикъ.

На внесене провôдника пос. Романчука, по переведенôй дискусіи, въ котрôй брали участь всѣ присутнû послы, запала згôдно отся ухвала:

„Коли на довѣрочнôй нарадѣ пословъ рускихъ, именно пп.: Романчука, Гаморака, дра Короля, Рожанковского, Сѣчиньского, дра Антоневича, Кулачковского, Гурика, дра Савчака, Телишевского, дра Окуневского, Герасимовича, Барабаша и Сѣрка, яка вôдбула ся на дняхъ 25 и 26 н. ст. вересня, сконстатовано фактъ, що рускій клюбъ соймовый, завязаный въ 1889 р., задля рôзницѣ поглядôвъ въ принципіяльныхъ питаняхъ вже не въ силѣ успѣшно дѣлати для народу руского и коли наслѣдкомъ того сконстатовано дальше фактъ розвязаня того клюбу, — заявили пôдписанû послы рускû, що заснують „рускій клюбъ соймовый“ и на нарадѣ, на засѣданю 27 вересня вôдбутôй, приняли слѣдуючу засаду: Послы руского клюбу стоять и будуть стояти на становищи самостôйности малорускàго народу. Яко послы рускû будуть старати ся о повну рôвноправнôсть и о автономію малорускаго народу, яко послы народнû будуть старати ся о выкористуване и розширюване конституційныхъ правъ та свободъ, а передовсѣмъ будуть заступати интересы селянъ и маломѣщанъ. — Романчукъ, дръ Савчакъ, Сѣчиньскій, Охримовичь, Телишевскій, дръ Окуневскій, Гурикъ.

Принято дальше до вѣдомости заявлене дра Окуневского, що „приступає до клюбу заснованого на повысшôй засадѣ, застерѣгаючи собѣ вôльну руку въ деякихъ справахъ соціяльныхъ и политичныхъ.

Приступлено до уконституованя клюбу и выбрано одноголосно: головою Романчука, заступникомъ о. Сѣчиньского, секретаремъ Телишевского.

На внесене пос. Гурика запала така ухвала: Лишає ся свобода приступленя до руского клюбу соймового всѣмъ рускимъ посламъ, котрû згодять ся на засаду, приняту для сего клюбу.

Переглядъ політичный.

Приѣзду нѣмецкого цѣсаря до Вѣдня сподѣвають ся на певно на день 11 жовтня. Кажуть такожь, що цѣсарь хоче запросити Є. Вел. Цѣсаря Франца Йосифа въ кумы для своеи новонародженои доньки.

Старо- и Молодочехи, а такожь и представителѣ шляхты февдальнои постановили взяти участь въ конференціяхъ пословъ зъ краѣвъ ческои короны.

Звернуло загальну увагу то, що заразъ по высланю ноты заступникомъ россійского міністра справъ заграничныхъ до Порты въ справѣ болгарскôй, выступила заразъ и Греція зъ нотою въ справѣ позамыканя грецкихъ школъ въ Болгаріи та грозить, що завôвзе помочи державъ, наколи Болгарія знову тыхъ школъ не поотвирає.

Пôсля урядового справоздаря грозить знову кôлькомъ ґуберніямъ въ глубокôй Россіи зъ причины неврожаю сего року голодъ.

Новинки.

Львôвъ дня 28 вересня.

— **Именованє.** П. Міністеръ просвѣты именувавъ Тадея Домбровского зъ Ряшева дѣйстнымъ учителемъ школы вправъ при муж. семинаріи уч. въ Краковѣ.

бû паде зъ картъ „щось маленького до дому“, а по трете и длятого, що она для всѣхъ дома дуже щира — а що всѣ старû панны мусять въ єѣ лѣтахъ когось ненавидѣти, то она зъ першои и другои причины вышукала собѣ мене.

Зъ господинею, що принесла пôдвечѣрокъ, прийшла рôвночасно Маруся.

Мы присунулись до стола и ѣли.

На другій день вуйко пôшовъ въ поле, вôнъ хотѣвъ бути при сѣнокосахъ; Маруся заняла ся шовковничами, а я зôйшовъ надъ рѣку. Розкладаю свои новôтнû приборы и починаю ловити рыбу на вудку пôсля припису тои брошуры, що єѣ назначивъ числомъ 1. Я закидавъ вудку на плесо и на похватъ причѣпавъ штучну муху, коника польного, хруща, то знову червака — нѣчо не помагає. Коли не брати въ рахубу тыхъ дрôбныхъ, таки дуже маленькихъ рыбокъ, що не знаючи мѣры свому ротикови брали ся до такого коника та хотѣли его проковтнути — коли того не брати въ рахубу, то до моеи вудки не брало ся нѣщо, цѣлкомъ нѣщо. Минала година за годиною, одна скучнѣйша якъ друга — а въ селѣ вже дзвонили на полудне.

Я вертавъ домôвъ.

„А що, каже праву твоя книжочка? — питає вуйко, показуючи пальцемъ на мою сѣтку, котру я нѣсъ въ руцѣ порожну.

— Я що йно до шѣснацятои стороны дôйшовъ — вôдповѣдаю.

При обѣдѣ прийшло ся менѣ проковтнути неодну терпку замѣтку веселои Марусѣ, що своимъ острымъ языкомъ немилосердно вытыкала менѣ мою невдачу, доки вуйко не сказавъ до неи:

— Не дразни его, вôнъ же нервовый — ему не вôльно горячитись.

По обѣдѣ я вже знову на рѣцѣ. Роблю пробы зъ найбôльше вымудруваными штучными способами рыболовскои науки — и коли сонце пôдъ вечеръ клонило ся такъ само якъ завсѣгды на заходъ, выпробовавъ я вже всѣ способы и завстыдавъ, що называєсь, того, котрый написавъ ту книжочку, бо анѣ одна наука не показалась добра.

Маруся и вуйко порядно приперчили менѣ вечеру замѣтками про поступъ людского духа на поли рыболовства, про новомодну, необманчиву вудку и про особлившû прикметы книжочокъ оправленыхъ въ жовтый папѣръ. А до того заедно говорили: „Дѣдуню, не дразнѣть его! не зачѣпайте его нервôвъ!“

Щобъ мати вже разъ спокôй, я звѣвъ розмову на шовковництво. На тую то вудку давъ ся зловити дуже легко якъ старикъ, такъ и его весела внучка. Они почали заразъ довго й широко розводити ся надъ своими годованцями, а я мôгъ тымчасомъ курити собѣ выгôдно на софѣ а далѣ й — дрѣмати.

На другій день пересидѣвъ я знову надъ рѣкою, и робивъ пробы зъ рецептами и пôсля брошуры ч. 2 — та знову безъ успѣху. Такъ було черезъ вôсѣмъ днѣвъ день по дни. Я пересиджувавъ шѣсть до вôсѣмъ годинъ денно надъ рѣкою.... спокôйно котили ся попередъ мене еи филѣ. Я придивлявъ ся грѣ ихъ барвъ проти сонѣчного проміня.... тутъ и тамъ несли они зъ собою польныхъ коникôвъ, що добуваючи своихъ послѣдныхъ силъ бороли ся зъ пажерливымъ елементомъ, поки вконци не втопили ся, або не попали ся рыбѣ на закуску... ту саму борбу вела заразъ потôмъ муха... межь тымъ шелестѣла въ очеретѣ однодневка своими ясно-зелеными крыльцями... У вôльшинѣ спѣвали косы не маючи що лѣпшого робити. — Недалеко рѣки збирали селяне пахуче сѣно и высказували свои досить дотепнû уваги про мою лиху ловлю рыбъ. А коли они вечеромъ середъ веселыхъ спѣвôвъ збирали ся вертати, ишовъ и я домôвъ, але зовсѣмъ тихо, бо зъ порожными руками.

— Вуйку, — кажу осьмого дня, — повѣдомляю васъ, що у вашихъ славетныхъ багнахъ нема нѣякихъ рыбъ.

— То ты певно и пôсля приписôвъ четвертои книжочки нѣчого не зловивъ?

— Де нѣчого нема, тамъ и годѣ що зловити.

— Нѣчого — смѣє ся вуйко. Ану ко

— Дирекція почтъ и телеґрафôвъ оповѣщує, що зъ днемъ 1 жовтня переносить ся урядъ почтовый зъ Угринова середного до Петранки. До уряду почтового въ Петранцѣ будуть належати обшары двôрскій и громады въ Петранцѣ, Топôльську, Камени, Лдзянахъ, а также обшары двôрскій въ Красной, Рôвни, Берлогахъ, Новици, Ляндестрай, Грабôвцѣ и Угриновѣ середнôмъ.

— Рускій народный театръ выѣзджає сими днями зô Снятина до Кôцманя, де дня 28 вересня дасть на першу выставу „Мікада" а на другу „Запорожця за Дунаємъ". Въ Снятинѣ поводило ся театрови добре.

— Концертъ перемыского „Бояна" въ Ярославѣ вôдложено на пôзнѣйше, а то зъ причины, що дня 2 жовтня має приѣхати до Ярослава перемыскій єпископъ Преосв. Юліянъ, а 3 жовтня має вôдбутись місія въ Тучапахъ.

— Памятникъ Володимира Барвѣньского. Десятый рôкъ минає, якъ упокоивъ ся Володимиръ Барвѣньскій, перший редакторъ „Дѣла". Всѣ тямлять ще, якимъ жалемъ смерть его пройняла всю Русь. Тогды повстала гадка, попанувати память его по змозѣ величавымъ памятникомъ, котрый бы свѣдчивъ о вдячности Русинôвъ для чоловѣка, що працювавъ щиро и невсипущо для своего народу. И стали Русины складати ся на памятникъ для него. Найшовъ ся рѣзьбарь, п. Левандовскій, що за невелику вынагороду выготовивъ тревалый памятникъ великои стôйкости артистичнои. Памятникъ той въ початкомъ сего року бувъ уже готовый. Вôнъ такъ бувъ подобавъ ся, що зродилась гадка, чи не добре було бы поставити его де на якôй площи въ мѣстѣ а на могилѣ покôйника выставити якій инший. Гадку тую трудно було ввести въ дѣло та й дехто справедливо казавъ: „Нехай памятникъ, що бувъ спершу призначеный для покôйника, стане таки на его могилѣ". И ось уже вôнъ тамъ стоить; минувшого тыждня его тамъ уставлено. Тамъ, де на Лычакôвскôмъ кладовищи, колькадесять крокôвъ вôдъ входу по правôмъ боцѣ стоить величава гробниця Бачевскихъ, а за нею гробниця Моровскихъ и Лодиньскихъ — тамъ за тыми двома гробницями, по правôмъ боцѣ улицѣ, єсть и могила Володимира Барвѣньского, а на нѣй памятникъ. Могила уложена зъ нетесаного каменя, высока на якихъ пôвтретя метра, такъ само широка и довга. За переду вложеный въ каменѣ металевый медальонъ, въ погрудьемъ покôйника природнои величины. Пôдъ медальономъ єсть каменна таблица, а на нѣй напись: „Володимиръ Барвѣньскій — * 25 лютого 1850 † 3 лютого 1883. — Щирому труженикови свому вдячна Русь". — На самôмъ вершку могилы стоить бронзова статуа, роботы п. Левандовского: природнои величины дѣвчина въ народнôмъ строю зображає ґенія Руси; лѣву руку зъ хрестомъ держить на грудехъ, а правою высоко пôдняла смолоскипъ, що означає свѣтло и житє; коло нея зъ правого боку на колѣнахъ стоить гарный хлопчина, въ правôй руцѣ держить гербъ Руси, а въ лѣвôй лавровый вѣнецъ надъ медальономъ пок. Володимира. Все зложене дуже гарно и робить величаве вражѣнє на всѣхъ перехожихъ.

— Самоубійства. Передъ колькома днями въ лѣсѣ Ревняньскôмъ на Буковинѣ застрѣливъ ся 20-лѣтный молодець. При нѣмъ найдено фотоґрафію зъ написомъ: „Зô Львова улиця Сапєги ч. 63 корпусъ". — Чоловѣкъ, що въ Червонôй воли утопивъ ся въ Любачѣвцѣ, то бувъ Болеславъ Ржихі, урядникъ зелѣзницѣ зъ Перемышля. Вôнъ збожеволѣвъ передъ смертію. — Въ Тарновѣ застрѣливъ ся Тома Онгайверъ, 26 лѣтный швець, бо живъ зле зъ жѣнкою.

— Огнѣ. Въ Олешичахъ въ любачѣвскôмъ дня 24 с. м. погорѣли гарбарь Конрадъ Фуръ, Ив. Гида, Журило и Матіяшекъ. При огни вôдзначивъ ся мѣщанинъ Иванъ Огризло, котрый не зважаючи на себе сидѣвъ на даху и гасивъ стрѣху, ажь самъ попаривъ ся. — Въ мѣстѣ Барановѣ спалило ся 12 будынкôвъ въ ринку. — Въ селѣ Окопахъ дня 21 с. м. погорѣвъ господарь Лесько Паюкъ.

— Пôдроблюване монетъ. Слюсарь зъ Сопова пôдъ Коломыєю, 17-лѣтный хлопецъ Хрущь, хотѣвъ передъ другими похвалити ся, що вôнъ не абы-якій майстеръ, бо якъ тôлько захоче, то пôдробить срѣбні ґульдены. И справдѣ зробивъ пять срѣбныхъ ринськихъ зъ металю, що зве ся британія, та ставъ ними хвалити ся передъ товаришами. Его молодшій братъ взявъ одного такого ринського, вдуривъ нимъ селянку и купивъ вôдъ нея масла. Справа тая не могла укрыти ся, бо ґульдены були зле пôдроблені — и Хрущь зъ братомъ своимъ мусѣли ставати передъ судомъ. При розправѣ показало ся, що фальшôвникъ оттакъ собѣ лише на збитки пôдробивъ ґульдены, абы похвалити ся. Отже судъ увольнивъ того майстра, а брата его замкнувъ на чотири днѣ за те, що пôддуривъ селянку.

— Страшні убійства. На Фôльваркахъ коло Монастириськъ живъ жонатый 42-лѣтный селянинъ Иосифъ Сошка зъ 30-лѣтною Марією Заячкôвскою, якъ зъ жѣнкою, хоч она мала свого чоловѣка. Пять лѣтъ жили они собѣ такъ, ажь тому колька тыжднѣвъ то выкрыло ся. Тогды обоє постановили зникути. Пôшли до лѣса Пôдгороднє, выпили впередъ горѣвки и умовили ся такъ, що Сошка має Заячкôвску задусити, а самъ застрѣлити ся. Якъ тамъ то було, хто ихъ знає; досить, що Заячкôвску найдено въ лѣсѣ не удушену, а зъ трема ранами вôдъ куль въ головѣ и зъ одинайцятьма поломаными ребрами. Самъ же Сошка не заподѣявъ собѣ смерти, а по добѣ зголосивъ ся до жандармерії. Вôнъ казавъ, що любка просила его, абы вôнъ єѣ застрѣливъ, а самъ кинувъ ся пôдъ льокомотиву; а вôнъ видко мавъ вôдвагу любку въ страшный спосôбъ убити; себе-жь пожалувавъ. — Въ селѣ Довгôмъ коло Пôдбужа лучивъ ся въ пятницю 16 вересня злочинъ убійства. Стефанъ Мачужакъ, сивый батько богатои родины Мачужакôвъ, заставъ Ивана Чокана, якъ на межи прорубувавъ корчѣ, щобы єму було лѣпше выходити плугомъ. Мачужакъ прикликавъ сына и оба опали Чекана та такъ побили топорискомъ вôдъ сокиры, що той на другій день вôддавъ Богу духа.

— Вовча ягода. Дня 25 с. м. выбрало ся колькохъ селянъ зъ Семенôвки пôдъ Щирцемъ до лѣса въ Красовѣ по дерево. Була спека, то селянамъ въ лѣсѣ хотѣло ся дуже пити. На нещастє росли тамъ въ лѣсѣ вовчѣ ягоды. Они вже достигли и выглядали дуже принадно. Не знаючи, що се отруя, Казимиръ Лисикъ зъѣвъ колька ягôдъ, абы захолодити ся. Але вôдъ тыхъ ягôдъ почали єму дуже сохнути уста и чувъ таку спрагу, що не зважавъ нѣ на що и дальше ѣвъ тѣ ягоды. Вертаючи до дому пивъ въ кождои керницѣ при дорозѣ — а тымчасомъ отруя такъ розôбрала его, що вôнъ ледви живый доволѣкъ ся до хаты. Вôнъ зачавъ шалѣти, рвавъ и розбивавъ все, такъ, що его мусѣли ажь звязати. Ажь о пôвночи оденъ своякъ дôзнавъ ся, чимъ вôнъ отрувъ ся, спровадивъ чимскорше лѣкаря зô Щирця и той ледви выратувавъ Лисика вôдъ певнои смерти.

— Нападъ на почту. Минувшои пятницѣ рано напали три незнані опришки въ дорозѣ межи Бориславомъ а Схôдницями на пôсланця почтового, що нѣсъ зъ собою бôльше якъ 3350 зр. Забрали єму торбу и утекли. Пôсланця увязнено. Злочинцѣ забрали зъ торбы лише мѣшокъ зъ грôшми, бо въ полудня знайдено въ лѣсѣ въ розрѣзаной торбѣ всѣ листы ненарушені. Розбишаки мусѣли знати о посылцѣ грошевôй; имовѣрно довѣдались вôдъ робôтникôвъ при фабрикахъ въ Схôдници, що на выплату въ суботу прийдуть грошѣ зъ почты. Оповѣдане пôсланця почтового, що оденъ зъ розбишакôвъ бувъ на кони, схопивъ пôсланця за горло и загрозивъ єму, що, якъ буде кричати, пробє его ножемъ, — выкликало въ Бориславѣ велику сензацію.

— Вôзъ и любовь завели гарного паробка Гната Верхолу, званого инакше Мучановскимъ, до вязницѣ на сѣмъ лѣтъ. Вôнъ ще молодый, має 22 роки, а родомъ єсть зъ Замочка. Зъ возомъ була така справа: Верхола укравъ десь вôзъ и продавъ задну его часть Сухорабови. Якъ показало ся, що вôзъ украденый, то вôдобрали его Сухорабови, а той ставъ упоминати ся о грошѣ въ Верхолы. Верхола ихъ не звернувъ. А зъ любовію то було знову такъ: Сухорабъ мавъ жѣнку Ксеньку. И хоч она й погана й стара и має троє вже дѣтей, то таки подобала ся Верхолѣ и они занадто добре знали ся зъ собою. Були бы може й побрали ся, та Сухорабъ ще живъ, то годѣ було й думати про се. Поки вôзъ не давъ причины до сварнѣ, Верхола и Сухорабъ жили въ згодѣ; якъжежь Сухорабъ казавъ собѣ вôддати грошѣ, инакше загрозивъ смертію злодѣеви, то злодѣй паробокъ зачавъ ся на него зô стрѣльбою, нѣбы щобы его настрашити. И настрашивъ его такъ, що шротомъ зранивъ его тяжко въ груди и Сухорабъ не такъ зô страху, якъ вôдъ ранъ до пять днѣвъ померъ, думаючи, що таки вôзъ бувъ причиною его смерти. Тымчасомъ слѣдство показало, що Верхола зробивъ се головно зъ любови до Ксеньки. Якій вôнъ тутъ мавъ рахунокъ, годѣ знати; думавъ мабуть, що застрѣлити чоловѣка, а потôмъ зъ его жѣнкою оженити ся, то нѣчо трудного. Отже переконавъ ся, що се дуже трудно. Въ судѣ боронивъ его дръ Федакъ. Просили его, щобы вôнъ боронивъ обжалованого по польски, або по польски и по руски, але вôнъ говоривъ лише по руски. Гната Верхолу засуджено на сѣмъ лѣтъ вязницѣ. Що днѣ недѣли буде постити, а въ роковины, коли убивъ Сухораба, буде сидѣти добу у темници. Дѣтемъ Сухораба має дати по 150 зр., а Ксенцѣ двайцять колька зр.

хлопче, пôди завтра рано о четвертôй годинѣ до рѣки, коли въ горѣ на млыновцѣ мельникъ ще воды не пускає, и придиви ся тодѣ.

Я такъ и зробивъ. О четвертôй годинѣ рано бувъ я надъ рѣкою.

Я ажь здивувавъ ся, коли побачивъ тихимъ ранкомъ таке множество коропôвъ, що ледви сунули ся, вôдтакъ окунѣ, купка бабокъ, множество плотиць, а межь нами то тутъ то тамъ поблискувавъ ся зеленаво-сѣрый щупакъ, або лежавъ де на сподѣ лѣнивый карась и не рушивъ ся доти, доки его не вдаривъ добре хвостомъ якій щупакъ.

Ажь дивно менѣ стало, коли я побачивъ таке множество рыбъ та ще и такихъ великихъ. Не оденъ коропъ мôгъ важити десять до пятнацять фунтôвъ. Тожь то радôсть такого зловити! Тожь то тріюмфъ!

Тріюмфъ? По правдѣ сказавши, то треба не мати серця, абы такі звѣрята убивати. Але такъ то вже на свѣтѣ. Чоловѣкъ живе лишь для того, що всяка ростина и звѣрина вôддає для него свое житє. То борба о житє — слабшій гине, абы сильнѣйшій нимъ пожививъ ся. Тому то й чоловѣкъ найбôльшимъ паномъ въ природѣ, бо жадна звѣрина не може его убивати, але за то по смерти, то вже ѣдять его делкі червачки...

Скоро я лишь трохи рушивъ ся, щезли рыбы въ глубинѣ.

(Дальше буде).

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 вересня. Соймы горѣшно-австрійскій, ческій и краиньскій вôдрочили ся.— Дневникъ розпоряджень войсковыхъ доносить, що полковникъ ґен. штабу Поттъ, именованый войсковымъ аташе въ Римѣ, а капітанъ ґен. штабу ґр. Гуинъ войсковымъ аташе въ Букарештѣ.

Гамбурґъ 28 вересня. Вчера занедужало на холеру 70 людей а померло 33.

Парижъ 28 вересня. Вчера було тутъ 22 выпадкôвъ занедужаня а 15 смерти на холеру. На милю доокола Парижа занедужало и померло 8 людей; въ Гаврѣ занедужало 9 а померло 3.

Курсъ львôвскій

зъ дня 27 вересня 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	336	—	340	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставні за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	85	101	55
„ „ 5% выльос. въ 10% прем.	107	60	108	30
„ „ $4^1/_2$% льос. въ 50 лѣт.	98	15	98	85
Банку краєв. $4^1/_2$% льос. въ 51 лѣт.	98	50	.99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	95	70	96	40
„ „ 4% льос. въ $41^1/_2$ лѣт.	94	70	95	40
„ „ $4^1/_2$% льос. въ 52 лѣт.	99	60	100	30
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	—	94	10
3. Листы довжні за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) $2^1/_2$%	52	50	55	50
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемнів. гал. 5%	104	60	105	30
Гал. фонд. проп. 4%	94	—	94	70
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	30	102	—
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по $4^1/_2$%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	30	92	—
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіславова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	25	17	75
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	75	12	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	65	5	75
Рубель паперовый	1	20	1	22
100 марокъ нѣмецкихъ	58	55	59	—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ устороняе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ въ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Великá 50 кр. льотерія. | Послѣдный мѣсяць.

Головна выграна

75.000 злр.

Льосôвъ по 50 кр.

можна набути въ домахъ банковыхъ

М. Йонаша, — Авґуста Шеленберґа, Сокаля & Лиліена.

89

Найлѣпшѝ и найдобôрнѣйшѝ

горѣлки, найлѣпша старка, найлѣпша житнѣвка

въ цѣс. кор. упривілійованôй

рафінеріи спірітусу, фабрицѣ руму, лікерôвъ и оцту

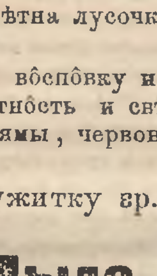
Юліюша Міколяша

у Львовѣ. 72

Складъ для мѣста Львова ул. Коперника ч. 9.

Штучнѝ 80

зубы и щоки

пôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и цолюльоідѣ, якъ також всякѝ направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты спорудже ателіе дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5. домъ Вел. п. Штроменґера.

Хто хоче купити

колдры, доброи домашнои роботы, або **матерацы,** то найлѣпшѝ може собѣ выбрати въ специяльнôмъ складѣ и робôтни постелѣ пôдъ фірмою

ЮСИФЪ ШУСТЕРЪ

Львôвъ ул. Коперника ч. 7.

Великій выбôръ **коцôвъ и хôдникôвъ.**

Цѣны безконкуренційнѝ найнизшѝ.

Цѣнники даромъ и франко.

86 (Львôвъ, Импреса)

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к

Пôдробленье забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ла-кôтками, такожь по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ. 30

Въ друкарнѣ В. Лозиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера.